

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ - ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ - ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΤΥΡΙΑΚΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΛΗΡΩΤΕΑ :

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΡ. 10 ΚΕΣΤΕΡΙΚΟΥ Φρ. Χρ. 10

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Δ. Π. ΤΑΡΚΟΠΟΥΛΟΣ

Τιμή Φύλλου λεπτά 5

ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΔΟΓΜΩΝ
ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΣΤΕΛ.

ΕΤΟΣ Α'.

ΑΘΗΝΑΙ, Πέμπτη 6 Φεβρουαρίου 1903

ΓΡΑΦΕΙΑ : 'Οδός Οικονόμου αριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 11

ΕΠΑΝΑΛΗΨΙΣ ΤΗΣ ΦΑΡΣΑΣ ΚΑΤΑ ΓΕΝΙΚΗΝ ΑΝΑΖΗΤΗΣΙΝ

ΣΙΓΟΨΥΘΙΡΙΖΕΤΑΙ κι' αυτό. Πώς ο κ. Λυμπρίτης, λείπει, έχει ακονίσει την ψαλίδα με την οποία θα περικόψη τὰ φτερά της Γεν. Διοικήσεως του Στρατού, περιορίζων τὴν δράσιν της στὴν ἐπιθεώρησιν τοῦ στρατοῦ καὶ στὸ δικαίωμα «τοῦ ἐρίζειν τὰ μέρη, εἰς ἃ δεόν νὰ ἐκτελῶνται εἰς μεγάλην ἢ εἰς μικράν κλίμακα στρατιωτικὰ γυμνάσια, ὡς καὶ τὸν χρόνον τῆς ἐκτελέσεως αὐτῶν».

Μεταρρυθμίζει λοιπὸν καὶ δὲν καταργεῖ. Ἐνῶ ο κ. Δηλιγιάννης εἶχε ὑποσχεθῆ πρὸ τῶν ἐκλογῶν κατάργησιν. Κατάργησιν δὲ δνειρεύεται καὶ ο κ. Λεβίδης καὶ ο κ. Σμολένσκις καὶ δύο τρεῖς ἀκόμη ἄλλοι βουλευταί, οἱ ὅποιοι ἀπὸ ἀγάπην ἀγάπην πρὸς τὸν στρατὸν, ἂν καὶ οἱ περισσότεροὶ ἐξ αὐτῶν δὲν εἶνε στρατιωτικαί, ἔχουν «ἐκπεφρασμένη γνώμη» κατὰ τῆς Γεν. Διοικήσεως.

ΥΠΕΣΧΕΘΗ ο κ. Δηλιγιάννης πρὸ τῶν ἐκλογῶν τὴν κατάργησιν τῆς—Τοῦ ἐπιτρέπομεν τὴν ἀθέτησιν τῆν ὑπόσχεσίν του. Λόγον δὲν θὰ τοῦ ζητήσουμε. Καὶ ο κ. Λυμπρίτης, ἂς καταθέσῃ τὸ νομοσχέδον του εὐλαβῶς, ἂν τὸ ἔχη ἔτοιμον, ὅπως γράφουν, εἰς τὸ Ἐθνολογικὸν Μουσεῖον. Καὶ οἱ κ. κ. Λεβίδης καὶ Σμολένσκις ἂς ἐξακολουθεῖν κατὰ τοῦ Κορδονάρχου μηνύοντες.

Μία ἀθέτησις ὑποσχέσεως, πλατωνικῆς πάντοτε, κ' ἓνα ζήτημα νομοσχεδίου καὶ ἡ μῆνις ἐνδὸς πολιτικιστάτου στρατηγεῦ κ' ἐνδὸς στατηγικιστάτου πολίτου, εἶνε τιποτένια πράγματα, ἀνάξια σοβαρᾶς κουβέντας, ἀπέναντι τοῦ κακοῦ, τοῦ μεγάλου καὶ τοῦ πραγματικοῦ κακοῦ, τοῦ ὁποῖον ζητοῦν νὰ κάμουν στὸν στρατὸν εἰδικῶς καὶ στὸ ἔθνος γενικώτερον.

ΜΑΚΡΥΑ ἀπὸ τὴν Γεν. Διοίκησιν! Νὰ μὴ τὴν περᾶξουν καθόλου. Τούναντίον νὰ τὴν ἐπισχύσουν περισσότερον. Νὰ τῆς δώσουν μεγαλειότεραν δικαιοδοσίαν. Νὰ τῆς εὐρύνουν τὸν κύκλον τῆς δράσεώς της.

Ἐπει μόνον θάποκτῆσουμε στρατὸν. Καὶ ἂν θέλετε ἀκομή, τότε μόνον θὰ κατορθώσουμε νὰ τιθασιεύσουμε τὸν Βουκέφαλον τῆς Συναλλαγῆς, ἂν εἶτι, ἔγεινε γιὰ τὸ στρατὸν

τῆς ξηρᾶς, γίνῃ καὶ γιὰ τὸ Ναυτικόν, γίνῃ καὶ γιὰ τὴν Δικαιοσύνην, γίνῃ καὶ γιὰ τὴν Ἐκκλησίαν, γίνῃ καὶ γιὰ ὄλους ἐν γένει τοὺς κλάδους τῆς Διοικήσεως.

Ἄπὸ μίαν Γεν. Διοίκησιν γιὰ ὅλα, καὶ οἱ Ὑπουργοὶ ξεφορτόνωνται τοὺς ρουσοφελήδας βουλευτάς ἀπὸ τὴν ράχι τους.

Δὲν σὰς ἀρέσει ὁ τρόπος αὐτὸς τῆς ἀποκεντρώσεως;

Ὁ κ. Φλογαίτης, βλέπετε, ὁ ἐτικεταρισμένος ἀποκεντρωτικὸς, δὲν κατώρθωσε νὰ μᾶς ὑποδείξῃ τρεῖς χρόνια τώρα κανέναν ἄλλον προχειρότερον.

ΛΕΓΕΤΑΙ ὅτι ἡ Βουλὴ ἀφοῦ ἐξεμπερδύσει μὲ τὰς ἐξελέγεις τῶν ἐκλογῶν καὶ ἀφοῦ ἐξέλεξε τὸν πρόεδρόν της, θάρχησῃ τὸ νομοθετικὸν τῆς ἔργον. Πρῶτα πρῶτα δὲ θὰ ἐπιληφθῆ τοῦ ζητήματος τῆς Γεν. Διοικήσεως, τὸ ὁποῖον θὰ μαλάξῃ τοὺς δυσταρεστημένους καὶ θὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν Κυβέρνησιν τὴν ποθητὴν πλειονοψηφίαν καὶ γιὰ τὰλλα ἐθνοσωτήρια ἔργα της.

Ἄν πρόκειται νὰ πραγματοποιηθοῦν αἱ ἀπειλαὶ αὐταί, δὲν διατάζομεν νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ὁ χρόνος ποῦ ἐξωδεύθη γιὰ τὰς ἐξελέγεις τῶν ἐκλογῶν δὲν ἦτο καθόλου «καιρὸς χαμένος» ὅπως καὶ αὐτὸς ὁ Βασιλεὺς τὸν ἐχαρακτήρισε, καθὼς δὲν διατάζομεν νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι θὰ ἐπραττε ἐθνικωτάτην πράξιν ἡ Βουλὴ ἂν ἀπεφάσιζε νὰ ἐπαναλάβῃ, κατὰ γενικὴν ἀναζήτησιν, τὴν φάρσαν τῶν ἐξελέγξεων καὶ νὰ περᾶσῃ μ' αὐτὴν ὅλην τὴν θεατρικὴν τῆς περιόδου.

Τὰ νέα ἔργα—τί νὰ σὰς ποῦμε;—τὰ φοβούμεθα καὶ μᾶς ἀρέσουν τὰ παλαιά, τὰ ὁποῖα κάπως κατωρθώσαμε νὰ τὰ συνειθίσουμε.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

Κάθε λέξις ἔχει τὴν μεριδιὰ της· ὑπάρχει μία ἁρμονία καὶ μία παραφωνία ἡρωμάτων, ὥστε ἀπερᾶλλακτα καὶ λέξεων

«Εὐρίσκομαι πάντοτε ἄσχημα μόνος μου» ἔλεγε κάποιος γιὰ νὰ ἐκφράσῃ τὴν πρὸς τὴν κοινωὶαν κλίσιν του. Ὁ στόμαχος τῆς κοινωίας εἶνε καλλίτερος ἀπὸ τὸν ἰδικόν μου, διότι μὲ ζωνεύει.

Γιὰτί οἱ ζητιῖνοι ζοῦν ἀκόμη. Ἐὰν εἶαι αἱ ἐλεημοσύνη δὲν εἶδοντο πρὸς εἰς οἴκτου, ὅλοι οἱ ζητιῖνοι θὰ εἶχον πεθᾶν πρὸ πολλοῦ ἀπὸ τὴν πείναν.

Οἱ ἄνθρωποι συνωθοῦνται πρὸς τὸ φῶς ὄχι γιὰ νὰ ἰδοῦν καλλίτερον, ἀλλ' ὅπως καλλίτερα λάμψουν.

ΦΡ. ΝΙΤΣΕ

ΑΡΙΣΤ. ΡΟΤΚΗΣ

Ἐνα κουβᾶρι ἀπὸ νεῦρα, μία βόμβα ἐτοίμη πάντοτε πρὸς ἐκρηξίν. Ἡ σωματικὴ του διάπλασις κοντὸς καὶ ὀλοστρόγγυλος—δὲν διαψεύδει τὰς παρομοιώσεις αὐτάς, τὰ δὲ νεῦρά του, τὰ αἰωνίως χορδισμένα, ποτὲ δὲν ἠπίστησαν, ποτὲ δὲν τοῦ εἶπαν :

— Στάσου, ἀδελφε, καὶ μᾶς ἐκούρασε!...

Ἐτσι ἄρχιζα μίαν σύντομον σκιαγραφίαν του, τὴν ὁποῖαν ἐδημοσίευσα πρὸ δέκα περὶπου μηνῶν στὴν «Ἐστία», ὅταν ὁ Ρούκας μετέφερε ἐπὶ τῆς θελήσεώς του—δὲν πρόκειται ἐδῶ περὶ ποιητικῆς μεταφορᾶς, ἀλλὰ περὶ ἀληθείας—τηλεγραφεῖον, ταχυδρομεῖον καὶ τηλεφωνεῖον ἀπὸ τὸ χᾶνι τῆς ὁδοῦ Λυκαβητοῦστῆ ἡγεμονικὸν μέγαρον τῆς πλατείας τοῦ Δημ. Θεάτρου.

Ὅταν μετὰ τὸν θρίαμβον τῆς σανίδας, ὁ κ. Δηλιγιάννης, φειδόμενος τῆς . . . ὑγείας του, τὴν ὁποῖαν κατεσπατάλησε ἐργαζόμενος, τοῦ ἔδωσε ἀπεριόριστον ἄδειαν, χαρακτηρηθεῖσαν ὑπὸ τῶν καθούλων ἀντιπολιτευομένων ὡς ἀπόλυσιν, ἐσκέφθηκα :

— Στὸν τόπον αὐτὸν τῆς τεμπελιάς καὶ τῆς ἐπιπολαιότητος, ὁποῖος ἡλίθιος ἐργάζεσθε καὶ μὲ κάποιαν εὐσυνειδήσειαν ἔτσι πρέπει καὶ νὰ μείβηται.

Προχθὲς δὲ ποῦ ἔμαθα τὸν θάνατόν του, μάζη μὲ τὴν λύπην τὴν βαρεῖά ποῦ ἐνοιῶσα νὰ πιέζῃ τὴν ψυχὴν μου, θυμήθηκα ὅλην τὴν ζωὴν του, μίαν ζωὴν θριαμβευτικὴν, τὴν ὁποῖαν μ' ἐνδιαφέρον παρακολούθησα στὰς στήλας τοῦ «Ραμπλαῖ» καὶ τοῦ «Μὴ χάνεσαι» καὶ στὰς στήλας τῆς «Ἀκροπόλεως» καὶ τῆς «Ἐφημερίδος» κατόπιν καὶ τελευταῖον σ' ἓνα γιγάντιον, ἀληθῶς ἔργον, τὸ ὁποῖον ἂν δὲν κατώρθωσες, ἕνεκα τῆς ἀνεπαρκείας τῶν μέσων, νὰ φέρῃ εἰς πέρας, τοῦ ἔνοιξε ὁμως τὸν δρόμον καὶ τοῦ ἔδειξε ἀπὸ ποῦ πρέπει νὰ τραβίξῃ γιὰ νὰ φθάσῃ ἐκεῖ ποῦ πρέπει—τὰ θυμήθηκα ὅλα αὐτὰ καὶ εἶπα :

— Εὐτυχημένος ἄνθρωπος! Πέθαν' ἐνωθὺς γιὰτί κ' ἐνωθὺς ἔζησε! Δ. Ταγκ.